

TREBALL

anos : 1961 - 1962 - 1963 - 1964 - 1965 - 1966 - 1967 -
1968 - 1969 - 1970 -

MINISTERIO
DE CULTURA

MINISTERIO DE CULTURA

L

co
d
de si
petir
A
de le
i esc
sió.
la bo
triste
de v
traco
merc
porta
la p
pobl
çat,
més.
N
« Pu
inqu
bre
dèfi
indi
tiva
Aqu
el c
test
la
els
h
ces
da
que
de
cos
pro

Lle
ha
tri
du
Co

C

er
n
tu
d
R
O
c
p
p
c
c

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ondes curtes de 26, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

EN OBRIR-SE LES PORTES DEL 1961

Per Pere ARDIACA

LA propaganda oficial exalta sistemàticament els resultats del pla d'estabilització. Franco hi ha dedicat una bona part del seu discurs de fi d'any. Es carrega l'accent sobre el canvi de signe del comerç exterior per a dir i repetir que tot va bé.

A l'altra banda, emperò, el descontent de les masses populars es fa més irascible i esclata amb més agudesa en cada ocasió. De fet, el gallejat canvi de signe de la balança del comerç exterior tradueix la trista veritat de la disminució del nivell de vida dels treballadors, de la forta contracció de la capacitat adquisitiva del mercat interior. Si s'importa menys i s'exporta més, sense cap augment sensible de la producció interior, això vol dir que el poble compra menys aliments, roba i calçat, que els negocis es paralitzen cada dia més.

No és casual que l'editorialista de « Pueblo », després de manifestar greus inquietuds, hagi escrit el dia 1 de desembre darrer: « **Quan tindrem un mes amb dèficit de la balança de pagaments? Ens indicarà que el mercat nacional s'ha reactivat i que tornem a una situació normal.** » Aquest editorialista es proposa d'advertir el dictador del perill de nous esclats de protesta. Per això mateix és una confessió de la crua veritat i de la por que impera en els medis dominants. El propi Franco també ha expressat aquesta por en el discurs de fi d'any en parlar d'« **una societat... desenganyada de falses promeses i cansada d'esperar** ». El mal del règim és, però, que no es pot plantejar cap millorament de la situació, que no pot oferir altra cosa que la demagògia de noves falses promeses.

Es demagògia, per exemple, que en la Llei de Règim Especial de Barcelona s'hi hagi incrustat un article eximint d'arbitris i tasses « les patates, ous, llet i verdures » i que un recent comunicat de la Comissaria de Proveïments anunciï una

rebaixa « fins al 15 de febrer » del preu de mongetes, lleties, cigrons i arròs.

I després del 15 de febrer, què? Els treballadors saben que cada cop que s'han anunciat espectacularment rebaixes d'aquesta mena, l'objectiu franquista ha estat d'atordir l'opinió amb el soroll de la propaganda i fer passar mentrestant un nou encariment del cost de la vida autèntic i general. El Govern del general Franco recorre a aquestes mesures perquè s'adona que el descontent de la classe obrera està a punt de sobreixir i tracta de contenir-lo. La classe obrera ha de reforçar la seva lluita si vol que aquestes mesures tinguin una certa eficacitat i obtenir altres concessions. Les recents eleccions sindicals han posat de relleu que els treballadors es preparen per a nous combats reivindicatius i contra el règim, al capdavant de les masses populars.

En el curs del 1960, reflectint l'aggravació de la situació econòmica, la lluita política de totes les forces oposades a la dictadura ha rebut una gran impulsió. Les importants accions contra Galinsoga i del Palau de la Música Catalana, la puixança amb què s'ha manifestat l'opinió pública barcelonina contra les tortures policiaques, han palesat la unanimitat impressionant de totes les classes i capes socials del poble català (llevat el petit nucli de l'oligarquia) coincidint en un mateix afany d'acabar pacíficament amb la dictadura i de restablir un règim de llibertat. Cada protesta popular ha pres una resonància considerable, saltant els marcs de la reivindicació concreta plantejada per a enfrontar-se amb el règim directament. Aquesta resonància i la por de noves protestes va obligar el Govern a avançar-se en la destitució d'Acedo Colunga.

Les portes del 1961 s'han obert en condicions objectives favorables per a impulsar grans accions reivindicatives i per a

fer que penetri en la consciència del poble la idea que és possible acabar amb la dictadura si s'uneix i lluita conseqüentment fins a la realització de la vaga nacional pacífica acompanyada de manifestacions de masses arreu d'Espanya.

Si les forces de l'oposició política de tot el país acceptessin d'arribar a un acord general en vistes a la vaga nacional i amb el compromís de resoldre la qüestió del règim a establir mitjançant unes eleccions democràtiques, podria afirmar-se que els dies de la dictadura estan comptats. La manca d'aquest acord, que el Partit Comunista d'Espanya i el P.S.U. de Catalunya venen proposant, fa que la dictadura pugui encara subsistir, però la impulsio que prenen les protestes i accions populars acabaran per obligar a la realització del citat acord en vistes a garantir la sortida democràtica.

Les diverses reivindicacions que avui estan a l'ordre del dia i per les quals es poden realitzar puixants accions són: **contra l'encariment del cost de la vida i l'amenaça d'atur forçós i per un augment general de salaris i sous, contra els nous impostos i arbitris, contra la censura i la discriminació de la llengua i de la cultura catalanes, per la liquidació de les bases militars nord-americanes que fan córrer un veritable perill atòmic, i contra el decret del 21 de setembre i per l'amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics.** Aquestes reivindicacions són profundament sentides per la gran majoria del poble català i, donat l'afebliment del règim, l'acció popular pot arrencar concessions parcials que galvanitzarien encara més les energies del poble.

Els homes i dones d'avantguarda, els comunistes i els demòcrates conscients, en estimular i organitzar les lluites i protestes entorn de les reivindicacions citades, crearan ensems condicions propícies per a familiaritzar les masses amb la idea de realitzar la vaga nacional pacífica.

Convocatòria d'una conferència dels països d'Europa occidental per l'amnistia dels empresonats i exiliats polítics espanyols

NOMBRESES personalitats de la política, les lletres, les arts i la religió de diversos països europeus, en resposta a la crida en favor de l'amnistia que van signar nombrosos intel·lectuals espanyols encapçalats pel president de la Real Acadèmia de la Llengua, D. Ramón Menéndez Pidal, han publicat una Crida en la que convoquen a la realització d'una Conferència Europea-Occidental per l'amnistia dels empresonats i exiliats polítics espanyols. La Conferència ha estat convocada per als dies 25 i 26 de març del 1961 a París.

Heus ací el text d'aquest importantíssim document:

« PER UNA AMNISTIA A ESPANYA »
Es profundament dolorós que vint anys després d'acabada la guerra civil milers d'espanyols es trobin encara empresonats — centenars d'ells des de fa 10, 15 i 20 anys —; que desenes de milers d'espanyols — entre ells intel·lectuals de fama mundial — visquin a l'exili; que encara avui els tribunals militars condemnin homes i dones de totes les tendències polítiques i de diversa condició social, només a causa de llurs opinions.

Amb la finalitat de contribuir a l'obtenció d'una amnistia per a tots els empresonats i exiliats polítics espanyols, proposem la reunió d'una Conferència dels països d'Europa Occidental en la que participin personalitats de la més àmplia influència ».

Els primers signataris d'aquesta crida són:

AUSTRIA: Julius DEUTSCH, Ex ministre; Franz HEINISCHE, membre de la Presidència de la Federació obrera austríaca.

ca; Erwin KOCH, pastor protestant; Marcel RUBIN, compositor.

BELGICA: Paul FINET, membre de l'Alta Autoritat de la C.E.C.A.; Camille HUYSMAN, ex president del Consell de Ministres; Canonge LECLERC, Professor de la Universitat Catòlica de Lovaina.

FINLANDIA: Paavo AITIO, primer vice-president del Parlament; Vaino MELTI, governador del departament Uusima-Helsinki; Pastor Alvar SUNDELL, diputat al Parlament.

FRANÇA: Vincent AURIOL, ex-président de la República; Louis ARAGON, poeta, Jean CASSOU, conservador dels Museus Nacionals; Marc CHAGALL, pintor; Jean COCTEAU, de l'Acadèmia Francesa; Arthur CONTE, diputat, ex-ministre; Pierre COT, ex-ministre; Benoit FRACHON, secretari general de la CGT; Louis MALLÉ, director cinematogràfic; François MAURIAC, Premi Nobel membre de l'Acadèmia Francesa; André MAUROIS, de l'Acadèmia Francesa; Daniel MAYER, president de la Lliga dels Drets de l'Home; Marcel PELLENC, senador; Pau PICASSO, pintor; R.P. RIQUET, sacerdot jesuïta; Armand SALACROU, de l'Acadèmia Goncourt; François TANGUY-PRIGENT, ex-ministre; Maurice THOREZ, diputat, ex-vice-president del Consell de Ministres; R.W. THORP, degà del Col·legi d'Advocats de París; Henri TORRES, ex-senador.

GRAN BRETANYA: Kinsley AMIS, escriptor; Malcolm ARNOLD, compositor; A. J. AYER, professor de la Universitat d'Oxford; Michael AYRTON, pintor, escriptor; Sir Isaias BERLIN, C.B.E., professor de la Universitat d'Oxford; Lord BEVERIDGE K.C.B., economista; Roderic BOWEN Q.C., advocat, membre del Parlament; R. W. BRIGGINSHAW, secretari general del Sindicat d'Impresors; A. K. CAIRNCROSS, professor de la Universitat de Glasgow; Eric FLETCHER, membre del Parlament; L.C.B. GOWER, M.B.E., professor de la Universitat de Londres; Ryt. Hon. Lord HENDERSON, ex-sots-secretari del «Foreign Office»; F. Elwyn JONES, Q.C. advocat, membre del Parlament; Rosamond LEHMANN, escriptora; Henry MOORE, escultor; Very Rev. George F. MACLEOD, ex moderador de l'Església d'Escòcia; John PIPER, artista; Sir Leslie PLUMER, membre del Parlament; Jeremy THORPE, membre del Parlament; Harry WEAVER, secretari general del Sindicat de Treballadors de la Construcció.

GRECIA: ARGYROPOULOS, ex ministre d'Afers Estrangers; Sprid DIVARI, diputat, ex vice-president del Consell d'Estat; Nicolos KITSIKIS, diputat, ex degà de l'Escola Politècnica; Michel C. KYRKOY, diputat; Marios VANOGLIS, compositor.

ITALIA: Enzo Enrique AGNOLETTI, director de la revista «Il Ponte» de Florència; G.B. ANGIOLETTI, president de la Comunitat Europea d'Escriptors; Michelangelo ANTONIONI, director cinematogràfic; Italo CALVINO, escriptor; Carlo CASSOLA, escriptor; Luigi DALLA PICCOLA, compositor; Vittorio GASSMAN, actor de teatre i cinema; Paolo GRASSI, director del «Piccolo Teatro» de Milà; Renato GUTTUSO, pintor; Carlo LEVI, escriptor; Luigi LONGO, diputat; Alberto MORAVIA, escriptor; Pietro NENNI, diputat; Agostino NOVELLA, president de la Federació Sindical Mundial, secretari general de la C.G.T. italiana; Ferruccio PARRI, senador, ex president del Consell de Ministres; Guido PIOVENE, escriptor; Dario PUCCINI, escriptor; Fernando SANTI, secretari general adjunt de la C.G.T. italiana; Luchino VISCONTI, director cinematogràfic; Elio VITTORINI, escriptor.

NORUEGA: Lanqmann Carl BONNEVIE, ex president del Tribunal Suprem.

TRIBUNA DEL PARTIT

La creació de comissions unitàries per a la lluita reivindicativa dels treballadors

El Partit concedeix gran importància a la creació i enfortiment de les comissions de treballadors a les fàbriques, tallers, oficines i altres llocs de treball.

Aquestes comissions haurien d'estar formades per treballadors comunistes, catòlics, socialistes, cenetistes, catalanistes i altres sense filiació política determinada. Els joves treballadors han de tenir-hi una participació destacada així com les dones obreres i treballadores que a Catalunya són nombrosíssimes en certes indústries com el tèxtil i la confecció i en les comerços i oficines.

Al capdavant de les comissions han d'estar-hi els homes, dones i joves que tenen la confiança dels treballadors, els més fermes i combatius i entre ells, els que hagin estat elegits enllaços i vocals en les passades eleccions sindicals.

En emprendre la tasca d'organitzar una comissió obrera unitària en una gran empresa, a l'indústria del metall per exemple, es important obtenir la participació d'obriers que representin les seccions principals tals com motors, caldereria, montatje i altres. A la vegada, cal lluitar per assegurar la presència a les comissions dels treballadors mensuals i, inclús, la dels tècnics. Això és convenient i viable, partint, a les empreses importants.

La comissió ha d'exigir les reivindicacions més sentides unànimement per tots els treballadors: Augment generals de salaris i sous; lluita contra l'atur i per una assegurança suficient per tots els obrers parats; salari igual a treball igual per les dones i els joves; amnistia pels empressonats i els exiliats polítics.

A la vegada, s'han de tenir en compte, també, aquelles reivindicacions particulars a cada empresa i que són molt sentides pels treballadors com per exemple: la lluita per les mesures de seguretat en el treball per tal d'evitar el accidents; per les mesures d'higiene imprescindibles en els llocs de treball; contra els comiats, multes i càstigs que imposen capriciosament els patrons i moltes altres que són necessàries a la lluita contra l'intensificació de l'explotació capitalista.

Les comissions unitàries tenen moltes experiències positives que mostren, a la vegada, la conveniència de millorar la seva activitat.

La comissió d'un lloc de treball va presentar al patró les reivindicacions següents: a) Uns menjadors per als treballadors; b) Que la mitja hora per a menjar vagi a compte del patró puix aquest obliga els treballadors a fer la jornada intensiva; c) No recuperar abans els dies de festa, sinó després que hagi passat.

L'experiència d'aquesta comissió ensenya que el contingut reivindicatiu hauria estat més elevat si al seu capdavant s'hagués manifestat l'exigència d'un augment general de salaris, concretant, inclús, la quantitat que els treballadors consideressin necessària i raonable.

A la vegada, la tasca principal de la comissió consisteix EN ORGANITZAR I DIRIGIR EL MOVIMENT I L'ACCIÓ DELS TREBALLADORS PER A OBTENIR LES REIVINDICACIONS PLANTEJADES.

La recollida de signatures, l'organització de comissions inclús en les diverses seccions per a visitar els patrons i els jerarques sindicals són formes conegudes i practicades i, en general, són aconsellables per iniciar l'acció reivindicativa.

Però per a fer triomfar les reivindicacions es convenient combinar aquestes formes amb la lluita extra-legal, es a dir, amb els aturs parcials per petits grups que siguin fins arribar a la vaga i a la manifestació. Tot i seguint amb la pràctica de formes que han esdevingut legals, els treballadors han de manifestar la seva exigència reivindicativa amb formes de major contingut polític i amb la més gran unitat.

Les comissions unitàries haurien de cercar el contacte i la relació amb altres comissions de les empreses de la seva indústria o de la seva barriada per tal de coordinar l'acció reivindicativa. L'experiència de la lluita mostra les possibilitats reals que existeixen per a la realització d'aquesta tasca.

Els comitès del Partit i tots els militants i simpatitzants, haurien de dedicar una gran atenció al desenrotllament d'una gran xarxa de comissions unitàries, al seu treball i orientació concreta.

SUECIA: George BRANTING, senador, advocat i escriptor.

SUISSA: Max BILL, arquitecte, senador; Hans HENRI, pintor; Herman LEUBENBERGER, president de la Unió Sindical Suïssa; Lucien Ferdinand MULLER, professor de Filosofia de la Universitat de Ginebra; Hans OPRECHT, diputat, ex president del Partit Socialista Suís; Otto SCHUTZ, conseller nacional.

ORDRE DEL DIA DE LA CONFERENCIA

- 1 — La situació dels empressonats i exiliats polítics espanyols.
- 2 — Formes i amplitud de l'acció i gestions a emprendre en els diferents països d'Europa occidental per a desenrotllar un extens i unànim corrent a favor de l'amnistia.

RECTIFICACIO

En el número anterior de TREBALL va ser comès un lamentable error en l'anunci de les condemnes imposades per un tribunal militar de Barcelona a un grup de 19 antifranquistes encapçalats per Carles Rebellón, membre del Comitè Executiu del P.S.U.C. Com a conseqüència d'aquest error van aparèixer algunes inexactituds en el nombre d'anys a que havien estat condemnats alguns dels processats. Aquestes inexactituds són concretament les següents: Josep Maria Sendrós, 10 anys. Angel Rozas 8 anys, Antoni Chueca 3 anys i Modest Cancio 2 anys. En realitat les condemnes són de 8, 3, 2 i 1 anys, respectivament.

MISSATGE ALS POBLES DEL MON

ADOPTAT PER LA CONFERENCIA DELS PARTITS COMUNISTES I OBRERS CELEBRADA A MOSCU EL MES DE NOVEMBRE DEL 1960

CONSCIENTS de la nostra responsabilitat envers els destins de la humanitat, els representants dels Partits Comunistes i Obrers dels cinc continents, reunits a Moscu en l'ocasió del 43 aniversari de la gran Revolució Socialista d'Octubre, **us cridem a una lluita general per la pau, contra les amenaces d'una nova guerra mundial.**

Fa tres anys, els Partits Comunistes i Obrers vam adreçar a tots els pobles del món un Manifest per la Pau.

Des d'aleshores, les forces de la pau han guanyat victòries importants en la lluita contra els factors de guerres. Avui podem **oblegar-nos** contra el perill de guerra que plana sobre milions d'homes, de dones i d'infants, amb la certitud acrescuda del fet que la pau triomfarà. Mai la humanitat no ha tingut possibilitats tan reals com ara de veure realitzades les seves seculars aspiracions de pau i llibertat.

Davant l'amenaça d'una catàstrofe militar que provocaria sacrificis innumbrables, la mort de cents de milions d'homes i que transformaria en ruïnes els centres principals de la civilització mundial, la salvaguarda de la pau preocupa més que mai la humanitat.

Nosaltres, comunistes, combatem per la pau, per la seguretat universal, per un món en el que tots els homes i tots els pobles gaudeixin els beneficis d'una vida lliure i pacífica.

Cada país socialista per la seva part, i la comunitat socialista en el seu conjunt, tenen per objectiu assegurar una pau sòlida a tots els pobles.

El socialisme no necessita la guerra. En la lluita històrica entre l'antic règim i el nou, entre el socialisme i el capitalisme, volem que la sortida es decideixi no pas mitjançant una guerra mundial, sinó per mitjà de la competició pacífica que ha de demostrar quin és el règim social capaç d'assolir el més alt nivell econòmic, tècnic i cultural, d'assegurar les millors condicions de vida a les masses populars.

Els comunistes considerem un deure sagrat fer tot el que estigui al nostre abast per a preservar la humanitat dels horrors d'una guerra moderna. Tots els països socialistes, guiant-se per la doctrina del gran Lenin, han recolzat les bases de llur política exterior en el principi de la **coexistència pacífica** entre Estats de règims socials diferents.

En la nostra època, els pobles i els Estats no tenen més que una alternativa: o la coexistència pacífica i la competició entre el socialisme i el capitalisme, o la guerra nuclear d'exterminació. No hi ha cap altre camí.

D'on prové l'amenaça que plana sobre la pau mundial?

Ben cert que tots els governs parlen de pau però el que cal són fets i no paraules. Avui, igual com en el passat, els organitzadors i iniciadors de les guerres agressives són els cercles reaccionaris, monopolistes i militaristes dels països imperialistes. L'amenaça contra la pau prové de la política dels governs de les potències imperialistes, els quals, contra la voluntat de llurs pobles, imposen als països la nefasta cursa d'armaments, atien la guerra freda contra els Estats socialistes i altres Estats pacífics i ofeguen les aspiracions dels pobles a la llibertat.

DONEM LA PARAULA ALS FETS

ELS pobles han saludat les propostes de desarmament universal, total i controlat, presentades per la Unió Soviètica i calorosament recolzades per tots els països socialistes. Quí s'oposa, doncs a l'aplicació pràctica d'aquestes propostes? Els governs dels Estats imperialistes, encapçalats pels Estats Units de l'Amèrica del Nord, els quals proposen un control dels ar-

maments en lloc del desarmament controlat i volen convertir en xerrameca estèril les negociacions sobre el desarmament.

Els pobles es congratulen del fet que, des de fa dos anys, tres grans potències hagin suspès les proves d'armes nuclears. Quí s'oposa, doncs, a donar un nou pas i a decidir la prohibició definitiva d'aquestes experiències mortíferes? Els governs de les potències imperialistes, que proclamen contínuament llur intenció de recomençar els assaigs d'armes atòmiques i amenacen constantment amb frustrar les negociacions que la pressió dels pobles a favor de la prohibició definitiva dels assaigs els ha obligat a començar.

Els pobles no volen bases militars estrangeres en llurs territoris nacionals; es pronuncien contra els pactes militars agressius que limiten la independència de llurs països i els posen en una situació perillosa. Quí s'oposa a la voluntat dels pobles? Els governs dels Estats del bloc atlàntic que ofereixen bases militars en territoris d'altri als militaristes i partidaris de la revenja germano-occidentals i posen en llurs mans armes d'extermini en massa accelerant l'armament atòmic de les tropes de l'OTAN. Els qui s'hi oposen són els cercles governants dels Estats Units que han imposat pactes militars agressius al Japó, al Paquistà i altres Estats de l'Orient mitjà i llunyà; que atien aquests països contra altres països pacífics; que ocupen Corea del Sur i l'han convertida en llur plaça d'armes; que fan ressorgir el militarisme japonès i intervenen en els assumptes interns del Laos i del Vietnam del Sur i que sostenen els imperialistes holandesos a l'Irian occidental, els imperialistes belgues al Congo, els imperialistes portuguesos a Goa, i els altres colonialistes. Són els cercles governants dels Estats Units els que preparen una intervenció armada contra la revolució cubana i empenyen els països d'Amèrica Llatina a establir pactes militars. Els Estats Units són els qui ocupen l'illa xinesa de Formosa, envien constantment llurs avions militars a violar l'espai aeri de la República Popular de Xina ensems que atropellen els seus drets legítims a estar representada en l'Organització de les Nacions Unides.

Rampes llança-coets prestes a l'acció, arsenals abarrotats d'armes nuclears, avions que fendeixen l'espai carregats de bombes d'hidrogen, vaixells de guerra i submarins que solquen les mars i els oceans preparats a l'atac, una xarxa de bases militars en territoris d'altri: aquesta és la pràctica actual de l'imperialisme. En aquesta situació, qualsevol país, gran o petit, de qualsevol part de la terra es pot trobar embolicat súbitament en les flames d'una guerra nuclear.

Per què l'imperialisme empeny el món fins a vorejar la guerra? Per a servir els interessos egoïstes d'un grupat de grans monopolis i de colonialistes. Si els enemics de la pau propaguen el pretès perill d'una «agressió comunista», això es degut al fet que necessiten aquesta mentida per tal d'amagar llurs veritables propòsits, per a paralitzar la voluntat dels pobles i justificar davant d'ells la cursa d'armaments.

OBRERS, PAGESOS, INTELLECTUALS ! HOMES DE BONA VOLONTAT D'ARREU DEL MON !

N les condicions actuals no hi ha cap qüestió més urgent per a la humanitat que lluitar contra l'amenaça d'una guerra nuclear amb coets, en favor del desarmament general i complet, pel manteniment de la pau. En els nostres dies no hi ha cap tasca més noble que participar a aquesta lluita.

Es possible una pau duradora arreu del món?

Els comunistes responem: Sí, és possible!

La guerra no és inevitable, pot ésser conjurada. Es possible salvar i consolidar la pau.

Aquesta convicció no ens és dictada solament per la nostra voluntat de pau i el nostre odi envers els instigadors de guerres. La possibilitat de conjurar la guerra es despren de les condicions de la nova conjuntura mundial.

Efectivament, el sistema socialista mundial s'està convertint en la força cada vegada més decisiva dels temps moderns. Aquest sistema, que abasta més de la tercera part de la humanitat amb la Unió Soviètica com a força principal, utilitza la seva potència econòmica, científica i tècnica, en constant creixement, per a paralitzar l'imperialisme en els seus intents, per a lligar les mans dels partidaris d'aventures bèl·liques.

El moviment obrer internacional, alçant la bandera de la lluita per la pau, acreix la vigilància dels pobles i condueix tots els homes honestos de la terra a accions enèrgiques contra la política agressiva dels imperialistes.

Els pobles d'Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina, amb llurs milions d'habitants, que han conquerit llur llibertat i llur independència política, així com els pobles que lluiten per llur alliberament, es converteixen en combatents de la pau cada dia més actius, en aliats naturals de la política de pau dels països socialistes.

Els Estats neutrals no aproven la política agressiva dels imperialistes i es pronuncien per la pau i la coexistència pacífica.

El moviment mundial de partidaris de la pau reuneix actualment milions d'homes que es proposen en els respectius països la protecció de llur pàtria contra una nova conflagració.

Totes aquestes forces pacífiques, en desenrotllar una lluita resoluta, estan en condicions de desbaratar els criminals projectes conduents a la guerra, poden salvar la pau i afermar l'amistat entre els pobles.

La pau no es manté sola. Sols pot ésser mantinguda i consolidada mitjançant la lluita comuna de totes les forces pacífiques.

Nosaltres, els comunistes, adrecem una crida a tots els treballadors, als pobles de tots els continents.

Lluitem per la disminució de la tensió internacional i per la coexistència pacífica, contra la guerra freda, contra la cursa d'armaments! Si els ingents recursos malgastats amb armaments fossin utilitzats amb fins pacífics, es podria millorar la situació de les masses populars, reduir l'atur forçós, elevar els salaris i el nivell de vida, intensificar la construcció d'habitacions, ampliar la seguretat social.

No accepteu l'extensió de l'armament atòmic, ni l'entrega d'armes d'extermini en massa als militarismes alemany i japonès!

Exigiu la conclusió d'un tractat de pau amb els dos Estats alemanys i la transformació de Berlín-Oest en ciutat lliure desmilitaritzada!

Lluitem contra els intents dels governs de les potències imperialistes per tal d'arrossegar nous països a la guerra freda i de posar-los en l'òrbita dels preparatius de guerra!

Exigiu la supressió de les bases militars estrangeres, la retirada de les tropes establertes en els territoris d'altres Estats, la prohibició d'instal·lar noves bases! Lluiteu perquè els pobles es desfacin dels pactes militars d'agressió que els han estat imposats! Exigiu acords per a la creació de zones desatomitzades!

No permeteu que sigui ofegada la llibertat de l'heroic poble de Cuba, ni mitjançant el bloqueig econòmic ni per mitjà d'una intervenció armada dels monopolis nord-americans!

Nosaltres, els comunistes, que lluitem per la causa de la classe obrera i dels pobles, oferim la mà als social-demòcrates, als militants de tots els partits i organitzacions que es pronuncien per la pau, a tots els militants dels sindicats, a tots els patriotes. I els diem: concerteu-vos amb nosaltres per tal d'actuar a favor de la pau i del desarmament. Actuem conjuntament! Creem un front unit de lluita contra els preparatius imperialistes d'una nova guerra!

Defensem conjuntament els drets i llibertats democràtics, lluitem conjuntament contra les forces ocultes de la reacció i del feixisme, contra el racisme i el xovinisme, contra l'omnipotència dels monopolis, contra la militarització de l'economia i de la vida política!

La lluita dels pobles per llur llibertat i per llur independència afebleix les forces que volen la guerra i multiplica les forces de la pau.

Àfrica, els pobles de la qual han sofert el màxim sota el jou de l'esclavitud colonial i d'una bàrbara explotació, es desperta a una nova vida. Aquests pobles, en fundar llurs Estats independents, entren en la història com una jove força pacífica i cada dia més independent.

Tanmateix, el colonialisme, condemnat per la història, encara no ha estat liquidat totalment.

La violència brutal, el terror, tanquen el camí de la llibertat als pobles de l'Àfrica oriental, a les colònies britàniques i portugueses. Un règim racista impera a la Unió Sud-africana. Des de fa sis anys, el valent poble algerià lluita pel seu dret a la independència nacional i es desagra en la guerra que li imposen els colonialistes francesos recolzats per llurs còmplices atlàntics. Al Congo, els imperialistes no reculen davant de cap mitjà per tal d'enderrocar el govern legítim i entregar el poder a llurs titelles, valent-se de conxorxes i de la corrupció.

Els pobles que han conquerit llur dret a la independència nacional segueixen desenrotllant una aspra lluita contra les noves formes de colonialisme, contra els colonialistes nord-americans i germano-occidentals, contra els antics opressors anglesos, francesos i altres, els quals intenten conservar costí el que costí llur possessió de les riqueses naturals, de les mines i plantacions, volen impedir el desenrotllament industrial dels països alliberats i imposar-los governs venals i reaccionaris.

Germans dels països alliberats del colonialisme i dels països en lluita per l'alliberament: L'ULTIMA HORA DEL COLONIALISME S'ATANSA!

Nosaltres, comunistes, estem amb vosaltres!

El camp potent dels Estats socialistes està amb vosaltres!

Junt amb vosaltres, nosaltres exigim que es reconegui immediatament i sense reserves a tots els pobles llur dret a la independència.

Que les riqueses dels vostres països i l'esforç dels vostres treballadors serveixin solament per al benefici dels vostres pobles!

La vostra lluita per una sobirania total, per la independència econòmica, per la llibertat, serveix la causa sagrada de la pau!

NOSALTRES, ELS REPRESENTANTS DELS PARTITS COMUNISTES I OBRERS, ADRECEM UNA CRIDA

als homes, a les dones i a la joventut, de totes les professions i de totes les capes socials, qualsevol que siguin llurs conviccions polítiques i llurs creences religioses, qualsevol que siguin llur nacionalitat i el color de llur pell; ens adrecem a tots els que estimen llur pàtria i odien la guerra.

Exigiu la prohibició immediata de les proves, de la fabricació i de l'empleu de l'arma nuclear i de tots els altres tipus d'armes d'extermini en massa!

Exigiu la conclusió immediata d'un tractat sobre el desarmament general, complet i controlat!

Que la ciència i la tècnica modernes no serveixin més per a la fabricació d'artefactes mortífers i destructors, sinó per al bé de l'home, per al progrés de la humanitat!

Que una col·laboració amistosa i amplis intercanvis comercials i culturals entre tots els països vinguin a substituir els agrupaments militars!

En la nostra època,

LES FORCES DE LA PAU AVANTATGEN LES FORCES DE LA GUERRA!

Els pobles assoliran el tan noble objectiu i tan ardentment desitjat com és la salvaguarda de la pau si uneixen llurs esforços i lluiten amb energia i perseverança per la pau i l'amistat entre els pobles.

Els comunistes consagraràn totes llurs forces a aquesta causa.

LA PAU SERA MES FORTA QUE LA GUERRA!

Quin és el camí per acabar amb la dictadura franquista ?

A Espanya és avui molt difícil de trobar una persona que estigui d'acord amb el règim. Gairebé tothom està d'acord, en canvi, que és necessari treure Franco. Però els dubtes i les incomprendensions comencen, precisament, aquí. S'ha de treure Franco, però com ?

Hi ha dues maneres de treure Franco. Una és la que voldrien utilitzar els monopolistes, algunes jerarquies de l'Església, alguns alts generals i els nordamericans : treure Franco però no tocar res, deixar les coses si fa o no fa com estan. Es a dir, treure Franco mitjançant una maniobra «per dalt» sense intervenció del poble. Per a aquesta gent, la solució podria ser una Monarquia imposada de tal manera que el poble espanyol no hi tingui vot ni veu. Els tracta, com es pot veure, d'una solució reaccionària, antidemocràtica.

Una altra es treure Franco i imposar un règim de democràcia, és a dir, treure Franco per mitjà d'una acció de tot el poble que impossibiliti les classes dominants de recórrer a maniobres i compromisos per dalt.

Però, de quina manera pot el poble imposar la segona solució, la solució democràtica ?

El poble només pot imposar la solució democràtica si pren la direcció de la lluita política i utilitza la seva gran arma: la unitat, si fa sentir la seva potència i demostra a tothom que és la força essencial del a societat. I això, com ? **Paralitzant la vida econòmica i sortint en massa al carrer, o, dit d'altra manera, realitzant una gran vaga nacional pacífica acompanyada de poderoses manifestacions de masses.**

Aquest és el camí que preconitzem els comunistes.

Molt bé — poden pensar alguns — però qui ens diu que aquesta és la solució definitiva ? Qui ens assegura que Franco no pot resistir una gran vaga nacional i les manifestacions de masses i seguir augmentant en el poder ?

A això cal contestar que **avui Franco no està en condicions de resistir un gran moviment de masses.** Franco no pot oposar avui un contramoviment de masses si el poble es manifesta unit. Per altra banda, les columnes en que es recolza no li respondrien davant una acció de tot el poble: la policia no li ofereix cap mena de seguretat (sobretot a la base). L'Exèrcit difícilment s'atreveria a defensar-lo

amb les armes, l'Església està en plena crisi, la Falange és un mort en vida, els nordamericans s'haurien de quedar al marge (com ho demostren els exemples de Corea i Turquia). Davant d'un poderós moviment de masses l'oligarquia monopolista intentaria de salvar el que pogués però si el moviment de masses fos el suficientment fort l'oligarquia hauria de fer marxa enrera i el poble quedaria com a única sortida possible i si la unitat i l'organització de les masses avancen com cal.

La vaga nacional pacífica pot prendre formes molt diverses, pot començar en un lloc concret i estendre's a la resta del país, pot resultar de la generalització d'un conflicte parcial, etc. Però si és una vaga realment nacional — és a dir, si és efectiva a tot el país — i si les manifestacions de masses tenen la força i l'amplitud que poden i han de tenir, el resultat només pot ser un: la caiguda de Franco i la liquidació del règim. Després serà l'hora d'un govern provisional i d'unes eleccions que donguin el poder polític legal a les masses populars.

Aquest és el camí de la llibertat i la democràcia per al nostre país. No n'hi ha d'altre.

Els intel·lectuals i la preparació de la vaga nacional pacífica

L'any 1960 que acaba de finir s'ha caracteritzat, entre altres coses, per una participació molt activa dels intel·lectuals en la lluita contra la dictadura franquista. En la campanya contra Galinsoga, en la lluita contra les tortures i en favor de l'amnistia i, darrerament, en la lluita contra la censura, els intel·lectuals han ocupat un lloc de primera importància. Aquesta lluita ha estat important, a més, pel caràcter unitari que ha pres: intel·lectuals monàrquics, catòlics i nacionalistes han lluitat al costat de comunistes, socialistes i progressistes.

La perspectiva concreta de preparar la pròxima vaga nacional pacífica obliga els intel·lectuals a intensificar encara més llur mobilització. Condició essencial per a l'èxit de la vaga és preparar les condicions subjectives de la seva realització. Això vol dir, entre altres coses, ajudar les masses a prendre consciència exacta de la seva força i de les seves possibilitats d'acció. En aquesta tasca els intel·lectuals poden i han de jugar un gran paper.

L'acció dels intel·lectuals es realitza en dues grans direccions: una que podríem anomenar de «mobilització dels intel·lectuals en tant que grup específic», l'altra dirigida envers les masses populars.

El primer tipus d'acció es manifesta bé en forma de lluita per reivindicacions culturals i humanístiques (lluita contra la censura, lluita per l'amnistia, lluita pel respecte dels drets humans, lluita per la defensa de la cultura catalana) bé en forma de lluita per reivindicacions professionals (lluita dels advocats contra el taxes judicials, etc...).

El segon tipus d'acció — el dirigit envers les masses populars — es manifesta bé en forma d'acció individual (conferèn-

cies, col·loquis, lectures poètiques, creació literària i artística, etc.) bé en forma d'acció de masses (vg. organització d'activitats teatrals, cinematogràfiques, literàries, en organismes de masses, com centres recreatius, folklòrics, etc.).

Totes aquestes formes d'acció són bones i cal impulsar-les. Però cal reconèixer que no totes han atès el mateix nivell: l'acció individual queda sovint tancada en un cercle estret i aïllat i l'acció en les organitzacions de masses es ressent encara d'una certa separació entre els intel·lectuals i les masses populars.

No obstant, el camí que es porta és el bò: La participació dels intel·lectuals en la preparació de la vaga nacional pacífica ha de seguir, al nostre entendre, les següents línies principals: impulsio de la lluita per llurs pròpies reivindicacions professionals (advocats, metges, escriptors, professors, enginyers, etc.); impulsio de la lluita per l'amnistia i contra les tortures; impulsio de la lluita contra la política cultural del franquisme (la qual cosa vol dir també revaloració del passat cultural democràtic i popular); lluita en les organitzacions de masses (centres recreatius, etc.) per a ajudar el poble a prendre consciència de la situació i de la sortida a la situació. Especial transcendència té la lluita contra l'opressió de les cultures nacionals catalana, basca i gallega.

Per a menar aquest combats, té especial importància el problema de les formes i instruments d'acció. Donada la situació concreta dels intel·lectuals l'acció individual és molt efectiva. Però és insuficient. **Cal posar una atenció màxima en l'aprofitament de les organitzacions de masses més pròximes als intel·lectuals, com els centres recreatius, cine-clubs, agrupacions teatrals, agrupacions folklòriques, etc.**

Ensems, és molt important el reforçament de la unitat dels intel·lectuals mateixos. Per això cal arribar a constituir un **comitè unitari d'intel·lectuals** de diverses tendències que coordini i impulsi l'acció

dels intel·lectuals antifranquistes en tots els rams de llur activitat.

A més, seria molt important fer un esforç per a enfortir els contactes entre intel·lectuals d'arreu d'Espanya. Cal que els intel·lectuals de Barcelona, Madrid, Sevilla, Bilbao, València, etc. es relacionin, s'agrupin i es comuniquin llurs experiències i inquietuts per a trencar l'estructura de vas clos que el franquisme vol donar a cadascun dels nostres nuclis culturals.

EL CAMARADA JOAN RUIZ HA MORT

El 19 de desembre proppassat morí d'un càncer a l'Hospital de Yaserias (Madrid) el nostre camarada Joan Ruiz Sánchez, empresonat polític.

Detingut el mes de maig del 1959, Joan Ruiz havia estat condemnat per un tribunal militar a 11 anys de presó.

Ja abans d'ésser jutjat, Joan Ruiz començà a sentir els primers símptomes del seu mal. Els metges de la «Modelo» de Barcelona van diagnosticar un càncer i, d'acord amb el Director, van voler traslladar el malalt a Yaserias per a sotmetre'l a una operació que l'hauria pogut salvar. Calia, però, l'autorització del coronel Eymar i l'autorització fou denegada.

Joan Ruiz fou traslladat després a Carabanchel i, posteriorment, a Burgos. Allí els metges van decidir traslladar-lo d'urgència a Yaserias. Ja era massa tard. Joan Ruiz ha mort abans d'acabar l'any 1960.

Una vegada més, la crueltat i la inhumanitat dels torturadors franquistes han provocat un desenllaç fatal. La mort de Joan Ruiz és una prova més que el règim franquista no dona cap valor a la vida d'un home.

Joan Ruiz Sánchez ha mort. La dictadura ha fet una nova víctima.

L'emigració

El 27 de novembre, l'Església espanyola va celebrar el « Dia de l'emigrant ». Amb aquest motiu «La Vanguardia» va publicar un comentari en el que deia que «es calcula en més de dos milions i mig el nombre d'espanyols que viuen fora de la nostra pàtria».

L'emigració dels treballadors s'ha convertit en un factor important de la política del govern que pensa, d'aquesta manera, solucionar l'atur forçós i augmentar els ingressos de divises estrangeres. El 19 de desembre, les «Cortes» franquistes van aprovar una llei dita de «bases de l'ordenació de l'emigració». Defensant el dictamen de la Comissió de Treball, el ministre Sanz Orrio va dir que per a mantenir el volum de població més adequat a les possibilitats del país, el nombre d'emigrants hauria de ser, cada any, superior en 80.000 al d'inmigrants.

Arreu del món, les emigracions en massa han estat sempre considerades com una calamitat pública que els governs han intentat de remeiar amb la creació de noves possibilitats de treball i amb l'augment dels ingressos dels treballadors. En canvi, Sanz Orrio, amb un cinisme inconcebible afirma que «les emigracions, si són ben ateses... poden ser molt beneficioses per als individus, per a les nacions i per a l'Església que, en aquest terreny, té molt o perdre o a guanyar». Els treballadors espanyols que emigren vindrien a ser, segons Sanz Orrio, una mana de croats moderns, evangelitzadors de l'era neo-colonialista.

La realitat, però, és molt diferent. Els treballadors se'n van d'Espanya empesos per la fam. Mentre les seves famílies queden abandonades, ells han de mendicar treball en països desconeguts, la llengua dels quals no entenen. Sovint es veuen obligats a passar dies sencers sense menjar o a caminar desenes i desenes de quilòmetres. Generalment només troben ocupació en feines agrícoles de temporada o en tasques que els naturals del país no volen acceptar, cobren salaris inferiors als dels naturals del país i es veuen obligats a viure en barraques col·lectives.

Per a vergonya del règim franquista, Espanya proporciona avui la quasi totalitat de les criades que treballen a Anglaterra, França, Bèlgica i Suïssa. A Alemanya, on arriben cada dia riudes d'espanyols, fins els homes s'han vist obligats d'acceptar treball de tipus domèstic, fent reviure un ofici que gairebé ja estava extingit a Europa: el de criat.

No, la solució no és emigrar. Els treballadors espanyols no han de marxar a l'estranger, sinó que han d'exigir a Espanya el treball i els salaris a què tenen dret.

Si Espanya no dona avui per alimentar tots els espanyols no és perquè sigui més pobra que altres països sinó perquè hi ha una dictadura incapaç i corrupta que defensa els interessos d'un grup de monopolistes, de terratinents i de jerarques. Són aquests els que s'embutxaquen la part més grossa de la renda nacional i condemnen a la fam la immensa majoria dels espanyols.

La solució no és emigrar sinó lluitar per a què Franco se'n vagi, per a què a Espanya hi hagi un règim de democràcia, per a què la nostra economia es desenrotlli en benefici de tots els espanyols.

Tots els espanyols han de poder viure a Espanya. Si avui no és així és perquè la dictadura ho impedeix. Fora, doncs, la dictadura franquista! Aquesta és la veritable solució.

L'abast històric de la Conferència de Moscou

EN el passat número de «Treball» publicàvem el comunicat amb que fou closa la Conferència dels 81 Partits Comunistes i Obrers suava celebrada a Moscou, on foren elaborats dos documents d'importància excepcional: la «Declaració dels Partits Comunistes i Obrers» i el «Missatge als pobles del món», el qual publicuem en aquest número.

No és possible en el breu espai de que disposem en aquestes columnes de fer l'exàmen que caldria de la «Declaració» i de la pròpia Conferència, l'abast històric de la qual ha estat subratllat arreu del món. Cal, però, fixar-ne algun dels aspectes essencials.

Tot d'entrada la Declaració afirma: **«El resultat principal d'aquests anys és l'impetuós engrandiment de la puixança i de la influència internacional del sistema socialista mundial, la desagregació ràpida del sistema colonial sota els cops del moviment d'alliberament nacional, el creixement dels combats de classe en el món capitalista, la degradació i la descomposició ulteriors del sistema capitalista mundial. La preponderància de les forces del socialisme sobre l'imperialisme, de les forces de la pau sobre les forces de guerra es manifesta cada vegada més en l'arena internacional»** i, uns paràgrafs més avall: **«La característica essencial de la nostra època, és que el sistema socialista mundial esdevé el factor decisiu de l'evolució de la societat humana.»**

Partint d'aquest anàlisi de la situació del món en els nostres dies — de la realitat de la qual hom en pot fer la constatació

dia darrera dia, àdhuc a través la imatge falsejada de la premsa i ràdio dels països capitalistes i de dictadura com el nostre — la Declaració planteja una de les tasques essencials del moviment obrer i revolucionari en l'hora actual: la d'imposar la coexistència pacífica i evitar a la humanitat el cataclisme atòmic, car, per primera vegada en la història, la relació de forces en escala mundial permet de resoldre-la favorablement.

La Conferència dels 81 Partits Comunistes i Obrers ha fet un ampli i profund intercanvi d'opinions sobre els problemes essencials de la pau, de la democràcia i del socialisme i el seu resultat ha constituït un nou enriquiment del marxisme-leninisme sobre la base dels principis i de les circumstàncies històriques actuals.

No cal ni dir que, sobre aquesta base, un dels grans resultats de la Conferència ha estat igualment l'enfortiment encara més vigorós de la unitat del moviment comunista internacional, i que les divisions interessades dels reaccionaris i imperialistes — «quí té gana somnia pa»... — que especulaven sobre preteses divisions s'han esvanit com allò que eren.

La Declaració, per la seva riquesa de contingut i l'anàlisi aprofundit que fa de tots els aspectes de la situació internacional, constitueix una immensa aportació a la lluita dels Partits comunistes de tot el món, i és un nova confirmació i desenvolupament de les tesis dels XX i XXI Congrés del P.C.U.S. enriquides per l'experiència posterior del conjunt del moviment comunista mundial.

LA LLUITA ANTIFRANQUISTA A CATALUNYA

La llista de les accions antifranquistes realitzades en els últims mesos permet de constatar un fet de gran importància de cara a la preparació de la vaga nacional: la lluita contra el règim es va estenent a tots els sectors socials.

LA LLUITA DE LA CLASSE OBRERA: Destaca com a fet més important la mobilització realitzada amb motiu de les darreres eleccions sindicals. Aquesta mobilització ha estat particularment viva en algunes grans empreses. Malgrat els obstacles i maniobres dels jerarques sindicals, dels patrons i de la policia, la classe obrera ha fet triomfar les seves candidatures en centenars d'empreses.

Hi ha hagut també les importants accions de la **Montesa**, la **Harry Walker**, la **Hispano Villiers** i d'altres, que ja han estat assenyalades en números anteriors de TREBALL.

Darrerament, a una important empresa de servei públic, els obrers d'una secció van protestar per les males condicions del treball. La direcció els va prometre un plus de compensació de 100 a 150 pessetes setmanals. Immediatament la reivindicació es va estendre a les restants seccions, i, en veure que la direcció no complia el que havia estat acordat, els treballadors van designar una comissió que ha plantejat la lluita en el terreny legal, provocant una inspecció que ha deixat en molt mal lloc la direcció de l'empresa.

LA LLUITA DELS ESTUDIANTS: Una de les reivindicacions més vives dels estudiants és la de la creació d'una càtedra de català. Des de fa temps, les Cambres de Facultat menen una lluita constant en aquest sentit. Els jerarques del SEU i les autoritats acadèmiques s'han vist obligats a prometre de fer quelcom, amb la intenció, però, de frenar l'empenta dels estudiants. Aquests, però, no s'han deixat enganyar i el 3 de desembre propassat van organitzar una manifestació davant del Rectorat per a demanar la càtedra de

català. El Rector i els jerarques del SEU, esfereïts, van prometre que farien tot el possible perquè la càtedra sigui concedida. Mentrestant, el Rector donà permís per a organitzar classes de català a la Universitat (cal recordar que a la Facultat de Dret ja en funciona una) i per a que s'editi premsa en català.

LA LLUITA DELS ADVOCATS. Un grup d'advocats de Barcelona va dirigir amb data 21 de novembre 1960 un escrit a la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona sol·licitant la disposició d'un recurs contra el famós Decret repressiu del 21 de setembre. La Junta de Govern, reunida el 23 de novembre, va examinar la demanda i considerant-la ben fonamentada va acordar d'interposar un recurs contenciós-administratiu contra l'esmentat Decret. De la direcció del recurs ha estat encarregat l'advocat Sr. Manuel Ballbé, catedràtic de Dret Administratiu a la Facultat de Dret de Barcelona. Com a procurador ha estat designat D. Alfons Morales Vilanova.

Aquesta magnífica acció del Col·legi d'Advocats, que va directament encaminada contra la dictadura i contra els seus procediments terroristes ha trobat una lògica continuïtat en la campanya electoral per a cobrir alguns càrrecs de la Junta de Govern. La campanya ha estat centrada en temes de tanta importància com la lluita contra les taxes judicials i la lluita contra l'existència d'una jurisdicció militar per als «delictes polítics».

LA LLUITA DELS METGES. Darrerament, més de 400 metges de Barcelona, entre els quals hi ha personalitats tan conegudes com els doctors Pedro Pons, Vilanova, Piulachs, Gibert, Rodríguez Arias i d'altres, han signat un escrit de felicitació i encoratjament al Dr. Jordi Pujol que, com és sabut, ha estat condemnat a 7 anys de presó per un Tribunal Militar, acusat de propaganda antifranquista.